

blot om, hvorledes de skulle fortolkes, og der har jeg paaستاet, at Ordene nødvendigvis maae fortolkes saaledes, at Kongen og Rigsraadet ere berettigede til at anvende disse Ord paa den Maade, som f. Ex. er skeet ved de Tillægsbevillingslove, der knytte sig til Normalbudgettet. Jeg har holdt mig til dette ene Punkt for at ansueliggjøre Forholdet for den ærede Rigsdagsmænd, og jeg troer ogsaa, at han i Grunden meget godt forstod mig.

N. Sage: Det forekommer mig dog ikke, at den ærede Minister havde Ret, naar han frygtede for, at mine Uttringer kunne give Anledning til Misforstaaelse; jeg holder mig overbevist om, at ethvert Medlem her vil kunne forstaae en saa overordentlig simpel Sag som den foreliggende; for mig idetmindste staaer den meget simpel. Jeg troer heller ikke, at det har været muligt for Folkethinget at undlade at bringe dette Spørgsmaal paa Bane i den første Session, efterat dette Regnskab var fremkommet. Naar det er en almindelig gjældende Regel, at indtil en Lov ophæves eller forandres ved en anden Lov, er den fremdeles gjældende, saa maa det Spørgsmaal være havet over enhver Tvivl, at det er en Uret, der er skeet, naar man tager vore 817,413 Rd. og lægger dem ind i en Kasse, hvor de ikke bør være, istedetfor at lægge dem i den Kasse, som Loven byder at lægge dem i, og jeg vil gjøre opmærksom paa, at denne Finantslov for 1855—56 i de 2 Capitler, hvoraf den bestaaer, siger, at Finantsaarets Indtægt regnes til saa Meget og Finantsaarets Udgifter til saa Meget, og viser et Overskud af 660,000. Nu er der, som jeg allerede har bemærket, saavidt mig bekjendt, ingen Lov, som ophæver denne Finantslov, hvori der staaer, at Overskudet tilhører alene Kongeriget. Fællesforfatningsloven og Kongerigets indskrænkede Grundlov indeholde ikke et Ord, der skulde svække den bestaaende Lov.

Jeg skal ikke gaae ind paa, hvorvidt man vil indlade sig i en Proces om, at denne Finantslov i Virkeligheden fik Ende den 2den October 1855 eller ikke; det forekommer mig at være en daarlig Proces for dem, der paaستاe,

at denne Lov er bleven annulleret, men dersom man havde til Hensigt at tage vore Penge og lægge dem i Monarchiets Fælleskasse, har man paa en usorgtig og løs Maade fastsat Bestemmelserne i Fællesforfatningsloven, idet man ikke har garderet sig imod de bestaaende Love.

Der har været talt meget om § 53 i Fællesforfatningen og § 4 i Grundlovsbestemmelserne. Jeg skal bemærke, at naar der i Fællesforfatningsloven staaer, at vi skulle dække det, vi have at tilskyde, saa staaer der i Kundgjørelsen om Indskrænkningen af Grundloven, at vi skulle dække til Forsaldstid. Det er to Udtryk, som stemme overmaade godt overens; naar Pengene bruges, skulle de udredes, men ingen Lov, ingen Rimelighed, ingen Retfærdighed kan tillade Monarchiet at tage Kongerigets 817,413 Rd. ind i Monarchiets Kasse, thi de høre til Kongerigets Kasse. Man kan heller ikke give nogen Lov tilbagevirkende Kraft, men dette vilde være Tilfældet, dersom man vilde fortolke Fællesforfatningens § 53 derhen, at Monarchiet skulde kunne bruge de Penge, som ere indkomne ifølge Finantsloven for 1855—56. Derimod vil jeg gjerne indrømme, at Fællesforfatningens § 22 hjemler Regjeringen en overmaade stor Ret til alle andre Fortolkninger, men ikke til en tilbagevirkende; dersom dette er uklart, saa tilstaaer jeg, at der ikke for mig bliver nogen klar Lov tilbage. Naar den høitærede Minister bemærkede, at man af mine Uttringer kunde troe, at de andre Landsdele ikke havde lagt det tilsvarende Beløb ind i Totalkassebeholdningen, og at vi saaledes vilde komme til at tabe $\frac{2}{3}$ af Renterne, saa veed jeg ikke videre derom, end hvad Statsregnskabet udviser. Ifølge dette synes der ikke at være nogen rimelig Grund til at antage, at der til samme Tid, som der var indskydt 817,000 Rd. i Totalkassebeholdningen fra Kongeriget, var indleveret et tilsvarende Overskud fra de andre Landsdele. Jeg kan meget godt begribe den ærede Ministers Stilling til dette Spørgsmaal. Jeg skal imidlertid ikke være af dem, der ville lede ham ind paa en Forhandling, som han ikke ønsker, uagtet den iøvrigt fra vort Standpunkt forekommer mig uundgaelig nødvendig, men jeg skal slutte med at sige, at der skeer os Uret.